

Arrest

nr. 114 909 van 2 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U werd geboren op 28 jauza 1365 (18 juni 1986) in het dorp Barawad Kalay in het district Sirkanay in de provincie Kunar, waar u ook altijd zou hebben gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban. Ongeveer anderhalf jaar voordat u vertrok uit Afghanistan begonnen daar de problemen met de taliban voor u en uw familie. Uw vader werd verschillende keren benaderd door de groepering van de Wahabieten (fundamenteel conservatieve stroming binnen Sunni Islam) om zich aan te sluiten bij hen en met hen samen te werken. Uw vader weigerde dit telkens, hij wilde niets met hen te maken hebben en zei hen hem met rust te

laten. Enkele dagen later kwamen er vier personen naar jullie familiewoning. Uw vader was op dat moment niet thuis, hij was op bezoek bij uw schoonvader in Shamkar. Ze vroegen u waar uw vader was omdat ze hem nodig hadden; u vertelde hen gewoon wat u wist en daarop zeiden ze later wel te zullen terugkomen. De volgende dag werd uw vader opnieuw door hen benaderd en dit eindigde in een ruzie, waarbij uw vader dreigde naar de regering te stappen en een klacht in te dienen tegen hen. Ongeveer twee weken later overleden er een 20-25tal taliban tijdens een gevecht in jullie regio. De taliban verdacht er uw vader van hiervoor informatie te hebben doorgegeven aan de regering. Als ze hem zouden vinden, zouden ze hem vermoorden. Een zestal maanden na dit incident werd uw vader vermoord door de taliban, hij werd doodgeschoten net voor het ochtendgebed voor de moskee. U was op dat moment bij uw schoonvader en werd hiervan op de hoogte gebracht door uw oom en de malik van het dorp. Op de begrafenis van uw vader zwoer u wraak te zullen nemen op zijn moordenaars en u verkondigde dit overal waar u kwam. Zo kwamen ook de taliban dit te weten en zij bedreigden u dat u rustig moest blijven want dat u anders hetzelfde lot zou ondergaan als uw vader. U kreeg verschillende waarschuwingen vanwege de taliban, maar u negeerde dit en bleef openlijk verkondigen dat u wraak zou nemen voor de moord op uw vader. Op een dag, meer dan een jaar na het overlijden van uw vader, kreeg u een dreigbrief van de taliban dat u vermoord zou worden als u hier niet mee zou ophouden. Vanaf dat moment probeerden uw oom en de malik van het dorp u te kalmeren en adviseerden zij u ook het land te ontvluchten. Zij hielpen u bij het vinden en betalen van een smokkelaar en zo bent u naar Europa gekomen.

U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten in hamal (maart-april) 1385 (2006). U verbleef vier maanden in Groot-Brittannië in het najaar van 2007. Vandaaruit werd u gerepatriëerd naar Griekenland, waar u 2,5 jaar verbleef. U kwam in België aan op 18 april 2011 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Het Commissariaat-generaal nam op 12 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de algemene situatie in Sirkana.

Op 12 september 2012 heeft u via de Afghaanse ambassade in Brussel een paspoort verkregen. Met dit paspoort bent u op 12 oktober 2012 naar Kabul gereisd. Na een verblijf van 56 dagen in Afghanistan bent u naar België teruggekeerd. Op 6 december 2012 werd u in de luchthaven van Zaventem de toegang tot het grondgebied geweigerd. Op 7 december 2012 werd een beslissing tot terugdrijving genomen waartegen u op 11 december 2012 een verzoekschrift tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest 93.548 van 13 december 2012 dat u de subsidiaire beschermingsstatus geniet en bijgevolg een verblijfsrecht heeft in België. Om die reden werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving bevolen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zich evenwel de vraag of u door uw vrijwillig verblijf in Kabul van 13 oktober 2012 tot 5 december 2012 niet aantoonde daar over een veilige verblijfplaats te kunnen beschikken.

Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut heeft het Commissariaat-generaal u op 4 maart 2013 een tweede keer gehoord.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 12 juni 2012 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden overgegaan tot de intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat tijdens de behandeling van uw asielaanvraag is gebleken dat uw relaas bedrieglijk is. In de beslissing van 12 juni 2012 werd gewezen op tal van elementen die er op wijzen dat uw problemen met de taliban in Kunar niet geloofwaardig zijn. U haalt geen elementen aan die tot een andere inschatting van uw asielmotieven zouden leiden. Een nood aan bescherming op basis van de door u aangehaalde problemen, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Omdat het Commissariaat-generaal uw herkomst uit Sirkana wel geloofwaardig achtte, kreeg u op 12 juni 2012 de subsidiaire bescherming toegekend. De informatie in het administratief dossier toont evenwel aan dat u nauwelijks vier maanden later al naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat u er bijna twee maanden lang in Kabul verbleven heeft. De vraag die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al opwierp, namelijk of u hiermee niet aantoonde dat u in Kabul over een verblijfsalternatief kan beschikken, dringt zich bijgevolg op.

Uit volgende elementen dient te worden besloten dat Kabul voor u als een volwaardig verblijfsalternatief dient te worden beschouwd. Ten eerste blijkt uit de informatie die u voorlegt dat u tijdens uw verblijf in Kabul geen problemen heeft gekend. Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u meerderjarig bent en geen gezondheidsproblemen aanhaalt. Behalve het Pashtou blijkt u ook het Dari (CGVS, 4 maart 2013, p.3) en het Engels (rapport nr BN/6269/12 van de Grenspolitie dd. 6 december 2012) machtig te zijn. Uw talenkennis kan uw vestiging in Kabul vergemakkelijken. Uit uw handelwijze blijkt voorts dat u over de nodige financiële middelen kan beschikken. U reisde naar Afghanistan en

verbleef er in een hotel in Kabul. Een document dat volgens u door het hotel zou zijn opgesteld, vermeldt dat u 1040 \$ betaalde voor uw kamer. Nog uit uw verklaringen blijkt de aanwezigheid van iemand van uw dorp in Kabul. Deze persoon, S. genaamd, zou u eerder al documenten hebben verstuurd (CGVS, 7 maart 2012, p.4). Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom u niet in Kabul zou kunnen wonen, stelt u louter dat er ook in Kabul taliban zijn en dat uw leven bijgevolg in gevaar zou zijn (CGVS, 4 maart 2013, p.6). Zoals hierboven al aangegeven, is eerder gebleken dat uw asielaanvraag en uw beweerdde problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn. U haalt geen andere redenen aan waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen.

Er kan dan ook aangenomen worden dat u, die onlangs terugkeerde naar Afghanistan om er gedurende een tweetal maanden in Kabul te verblijven, zich in de hoofdstad kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw geboorteregio Kunar te ontlopen. Wat betreft de situatie in Kabul, dient het volgende te worden opgemerkt.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Zij tonen enkel aan dat u in Kabul verbleven heeft.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 57/6, eerste lid, 7° en 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

2.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Zij betwist enkel dat er gegronde redenen zijn om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

De Raad sluit zich dan ook aan bij het feit dat het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is en het enig middel wordt verder enkel besproken in het licht van de al dan niet terechte intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar de verzoekende partij het in haar 'besluit' heeft over een 'gegronde vrees tot vervolging' in de zin van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande.

2.3. De verzoekende partij betoogt in het enig middel dat zij het niet eens is met de zienswijze van de verwerende partij. Zij meent dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus niet mocht intrekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Zij heeft volgens haar immers geen valse verklaringen afgelegd of vervalste documenten gebruikt die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij geeft toe dat voornoemd wetsartikel weliswaar over 'persoonlijk gedrag' spreekt, maar volgens haar wordt dit slechts gekoppeld aan een gegronde vrees in de zin van het vluchtelingenstatuut en niet aan een reëel risico in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal neemt het de verzoekende partij kwalijk dat zij op een korte tijdspanne terug naar Afghanistan ging. De reden voor de terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan was echter de zeer ernstige medische toestand van haar moeder. Zij stelt dat zij twee dagen voor haar ontmoeting met haar moeder, vrouw en kinderen in Pakistan, telefonisch te horen kreeg dat haar moeder stervende zou zijn en al in een overheidsziekenhuis Komaka Wa Hamkari lag voor een hartoperatie. De verzoekende partij stelt dat zij hiervan in de mate van het mogelijke documenten naar voor heeft gebracht, alsook de namen van de specialisten die zich over haar ontfermden. Uiteindelijk werd de operatie uitgesteld omdat haar moeder te zwak was. Omdat de operatie niet doorging en haar moeder terug naar Kunar ging, is de verzoekende partij naar België teruggekeerd zelfs zonder haar kinderen en echtgenote te hebben gezien.

Verder betoogt de verzoekende partij dat het niet aan haar eigen gedragingen ligt dat zij zich in de huidige toestand bevindt. Zij wist niet dat zij niet naar Afghanistan mocht terugkeren. Zij verwijst naar het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal van 4 maart 2013, p. 8. Zij verwijst verder naar het stuk 3 waaruit volgens haar blijkt dat de verwerende partij zelf poneert dat het voor personen met de subsidiaire beschermingsstatus toegestaan is om naar hun land van herkomst te reizen. De verzoekende partij mocht er dan ook op vertrouwen dat zij naar Afghanistan mocht terugkeren, met dien verstande dat de verzoekende partij al die tijd in Kabul heeft gelogeed. Men kan de verzoekende partij moeilijk kwalijk nemen dat zij, zelfs met enige notie van verbod van terugkeer, absoluut haar moeder nog eens wou terugzien. De verzoekende partij verwijst naar bladzijde 9 van het gehoorverslag van 4 maart 2013 bij het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij op basis van haar persoonlijk gedrag de subsidiaire beschermingsstatus niet mocht intrekken.

Bovendien stelt de verzoekende partij dat de loutere terugkeer naar Afghanistan geen wettelijke reden is om haar statuut van subsidiaire beschermde op te heffen. De verzoekende partij citeert artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. De loutere terugkeer naar Afghanistan voldoet volgens de verzoekende partij niet aan de voorwaarden van voormeld artikel op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus kan worden opgeheven. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar stuk 3 dat zij bij haar verzoekschrift voegt.

2.4. Artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend

op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;”

Uit dit artikel volgt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden ingetrokken wanneer blijkt dat deze status aan de vreemdeling werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit lezing van het administratief dossier noch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op grond van verkeerdelijk weergegeven of achtergehouden feiten of nog, op grond van valse verklaringen of valse of vervalste documenten. Verzoekende partij heeft steeds voorgehouden afkomstig te zijn van het district Sirkanay in de provincie Kunar, hetgeen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit betwist heeft. Naar aanleiding van het initiële gehoor van verzoekende partij op 7 maart 2012 werd haar voorts volgende vraag gesteld: *“Denkt u dat het mogelijk zou zijn u bijvoorbeeld te vestigen in een andere regio in Afghanistan om de aangehaalde problemen te vermijden? Waarom wel/niet? Kan je mij dan zeggen waar ik kan verblijven waar ze mij niet zullen vinden, overal zijn er taliban. Waar kan ik naartoe gaan.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 20). Gelet op de vraagstelling waarbij verwezen wordt naar de asielmotieven van verzoekende partij, is het niet onlogisch dat verzoekende partij haar antwoord relateert aan de door haar voorgehouden problemen. Uit niets blijkt dat verzoekende partij expliciet gevraagd werd of er andere redenen zijn dan haar asielmotieven die haar zouden verhinderen om zich in een ander deel van het land van herkomst te vestigen. Het antwoord van de verzoekende partij op de haar wel gestelde vraag was bovendien niet doorslaggevend voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nu de commissaris-generaal de asielmotieven van de verzoekende partij ongeloofwaardig bevond maar desondanks toch overging tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien heeft verzoekende partij tijdens haar initieel gehoor op het Commissariaat-generaal steeds verklaard Pashtou en een beetje Dari en Engels te spreken. Verder stelde zij houtbewerker te zijn (gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 7-8). In acht genomen al deze gegevens heeft de commissaris-generaal op 12 juni 2012 geoordeeld tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij omwille van de onveilige situatie in haar herkomstregio en het gebrek aan een reëel binnenlands vluchtalternatief.

Naar aanleiding van de terugkeer van verzoekende partij naar Kabul, werd verzoekende partij opnieuw voor gehoor opgeroepen door de commissaris-generaal, doch uit lezing van dit gehoor blijkt evenmin dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor feiten heeft achtergehouden of verkeerd heeft weergegeven. Immers verklaarde zij ook tijdens dit gehoor afkomstig te zijn van het district Sirkanay in de provincie Kunar, stelde zij Pashtou, een beetje Dari en een beetje Engels te kennen en houtbewerker te zijn geweest. Wat betreft haar financiële situatie stelde zij dat andere mensen haar hielpen haar reis te bekostigen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6).

De Raad oordeelt dan ook dat – op grond van de gegevens die de zaak van de verzoekende partij kenmerken – de commissaris-generaal onterecht is overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen en beslissingen tot niet in overweging-name van meervoudige asielaanvragen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit het schrijven van een medewerker van het Commissariaat-generaal geenszins dat de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij niet kan worden opgeheven op grond van voormeld artikel. Met haar summier betoog dienaangaande maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegepast.

2.9. De Raad stelt vast dat in de beslissing van 12 juni 2012 waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet als volgt wordt gemotiveerd: *“Gezien {...} het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Sirkaray in de provincie Kunar, de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van artikel 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.”*

In de thans bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul als voldoende veilig kan worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij baseert zich hiervoor op Cedoca-informatie van maart 2013. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze beoordeling van de veiligheidstoestand in Kabul niet betwist. Evenmin zijn er gegevens voorhanden waaruit blijkt dat de commissaris-generaal tot een verkeerde conclusie zou zijn gekomen aangaande de veiligheidssituatie in Kabul. De Raad neemt deze motivering dan ook over. Het gegeven dat verzoekende partij over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt voorts ondersteund door het feit dat verzoekende partij zonder enig probleem bijna twee maanden in Kabul heeft verbleven. De Raad ziet geen belemmeringen voor verzoekende partij om zich te vestigen in Kaboel. Immers verklaarde verzoekende partij zelfstandig timmerman te zijn (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 23, p. 2) en zowel Pashtou als Dari evenals een beetje Engels te spreken (administratief dossier, gehoor CGVS, stuk 6, p.1, 3 en 8), werkervaring en talenkennis die haar vestiging in Kabul vergemakkelijken. Tevens blijkt dat verzoekende partij aan financiële steun kan geraken – nu zij zo ook haar reis naar Kabul bekostigde (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 23, p. 5) en bovendien ook nog familie heeft wonen in Afghanistan (zie gehoorverslag, stuk 23) zodat zij zich indien nodig financieel kan laten bijstaan bij haar hervestiging in Kabul. Buiten het feit dat zij problemen zou hebben met de taliban (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, p.6) – hetgeen als ongeloofwaardig werd bevonden – heeft verzoekende partij geen enkele reden aangehaald waarom zij zich niet zou kunnen vestigen in Kabul. Gelet op al deze gegevens komt het de Raad voor dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is nu duidelijk blijkt op basis van de voormelde Cedoca-informatie en onder meer het gegeven dat verzoekende partij zonder enig probleem geruime tijd in Kabul heeft kunnen verblijven, dat zij wel degelijk over een vestigingsalternatief beschikt in Afghanistan, meer bepaald in Kabul. De haar toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER